

Josef HEJRAL

* 1954

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

Nominace:
Svaz českých divadelních ochotníků

1972 - Mistr zvuku (technika divadla - přehlídka)

1972 - Nejlip je u nás, tanečník

2004 - Cesta kolem světa za 80 dní, Archibald

2008 - Limonádový Joe, hudebník - zpěvák

2014 - Jak se ševcem čerti šili

1997 - Loutky, Normandie

2005 - Tři mušketýři, Ludvík XIII. (česko-francouzské představení)

2013 - Malované na skle, Dovypravovač

Ing. Josef Hejral, který v roce 2014 oslavil šedesátiny, je již třetí funkční období předsedou největší ochotnické organizace v ČR, Svazu českých divadelních ochotníků. Ve svém domovském souboru Krakonoš Vysoké n. Jiz. působí jako herec, technik, loutkoherec, hudebník, organizátor, propagandista, scénograf aj.

Mládí prožil spolu s bratrem u svých prarodičů v divadle Krakonoš. Odmala tak nasával atmosféru ochotnického divadla a velmi záhy začal hrát drobné dětské role. Později působil také jako technik, osvětlovač či zvukař. Samozřejmostí bylo, že začal hrát a plnit další úlohy také v loutkovém divadle.

Sice svou činnost na pár let kvůli rodině přerušil, ale v roce 1995 se opět naplno zapojil - jako technik, ale i herec. Jeho role jsou veměs zdařilé - Dovypravovač v Malovaném na skle, čert v Ševcovské pohádce, k níž vytvořil i scénu, stejně jako úlohy v inscenacích Bejvávalo, Limonádový Joe (hráč na basu, který zpíval za herce nezpěváka - cena na vysoké přehlídce), Tři mušketýři a Měšťák šlechticem ve spolupráci s Francouzi, Hrátky s čertem, Cesta kolem světa za 80 dní, z těch starších role v operetách Nazdar, tati, Nejlip je u nás, Študáci a kantoři, v Krkonošském pásmu a dalších hráč včetně současného Zločinu v posázavském Pacifiku (muzikant).

V loutkové scéně patří k těm nepostradatelným jako mluvič, vodič i technik.

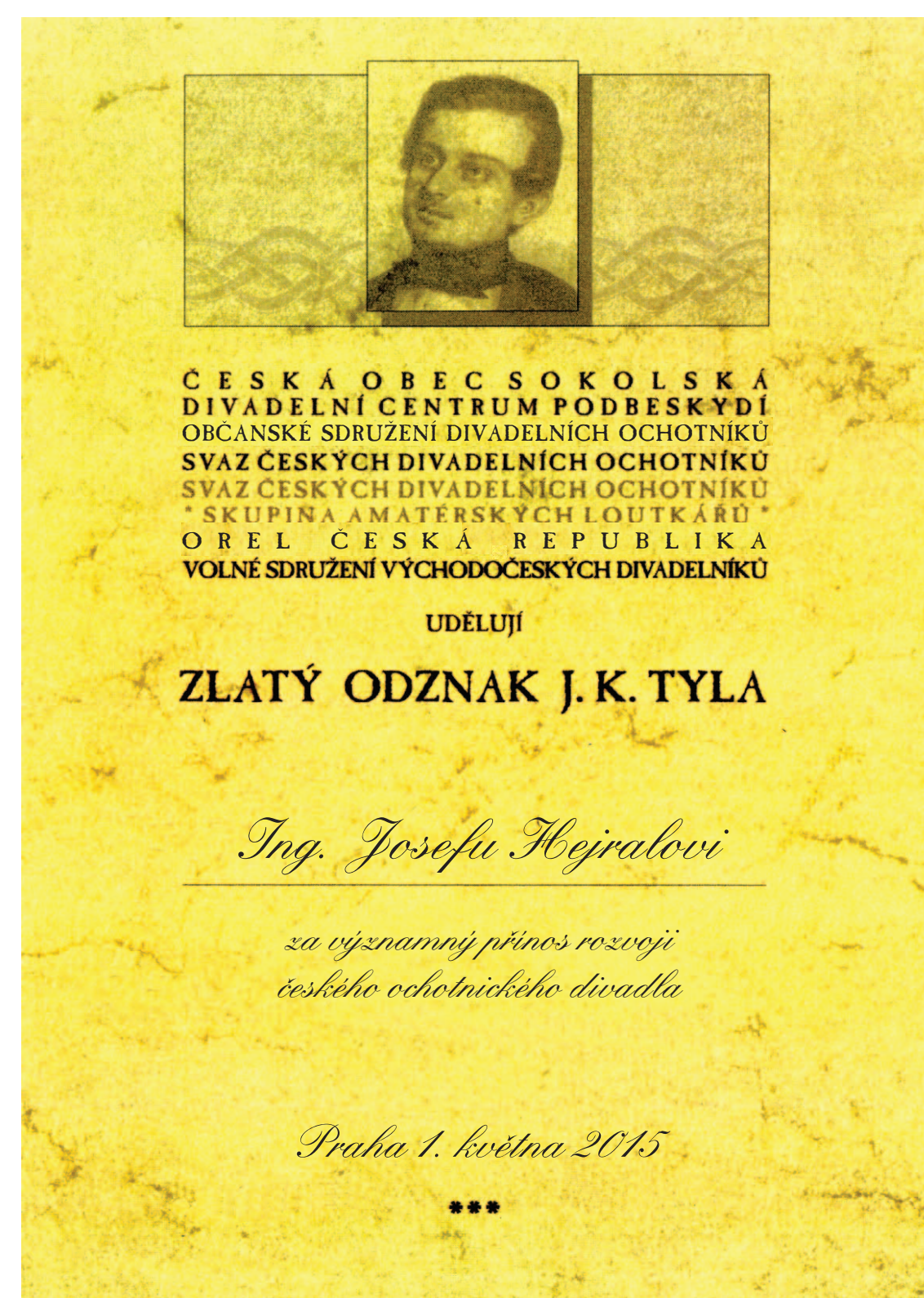
Málokdo ví, že je vynikajícím muzikantem a zpěvákem; obojího se v divadle hojně využívá.

Velmi mnoho znamená pro Národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim. Kromě úlohy spoluorganizátora zajišťoval veškeré tiskoviny pro přehlídku, dnes část práce předává mladším, ale redakce přehlídkového oběžníku Větrník je jeho doménou. Čas, který tráví i na oblastních přehlídkách, nelze spočítat.

Dlouhá léta pracuje i ve výboru DS Krakonoš.

Měl také významný podíl na spolupráci Vysockých s francouzskými divadelníky, kde se využilo nejen jeho hereckých a technických zkušeností, ale i jazykových.

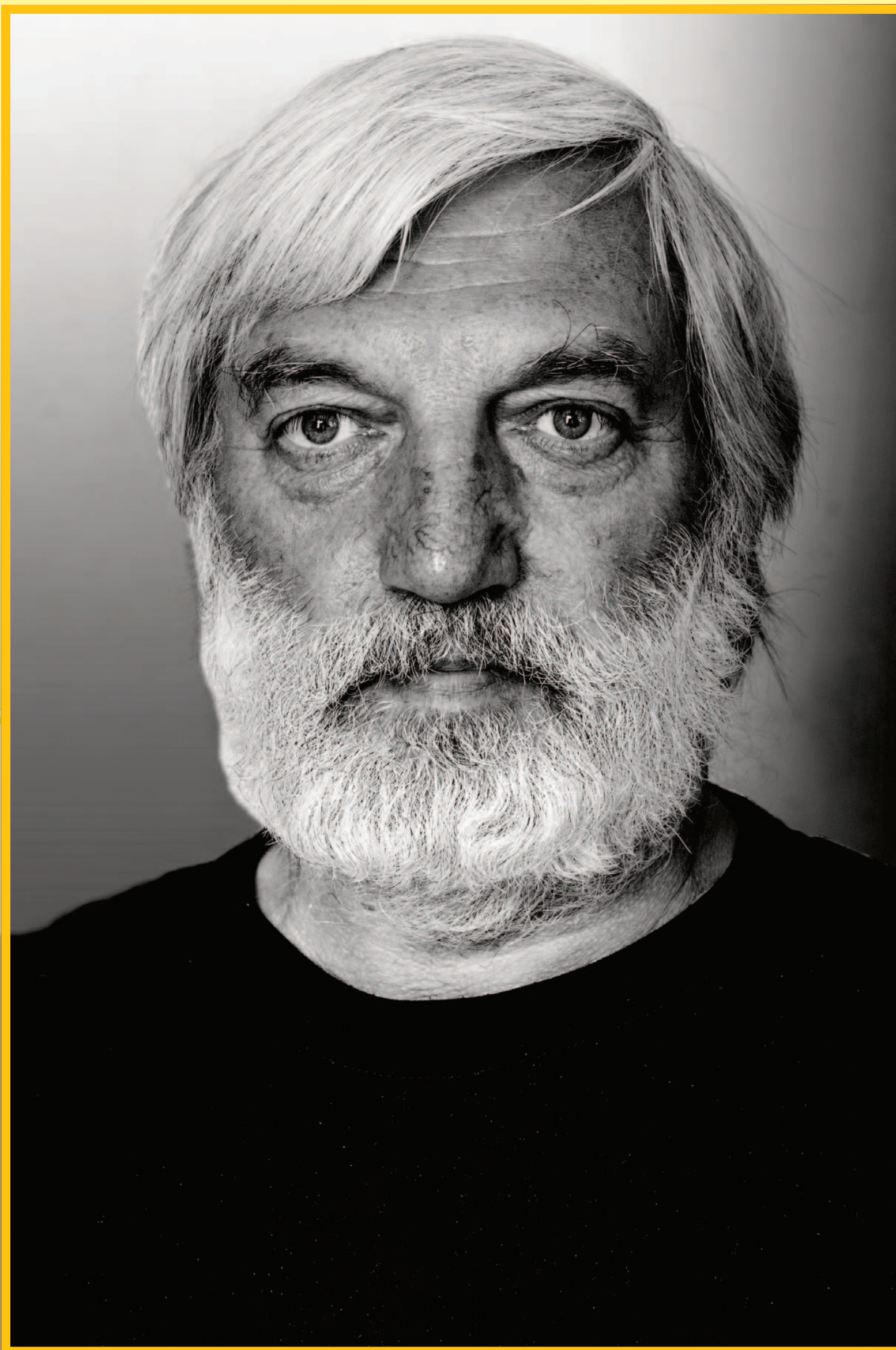
Není mnoho takových osobností, které se věnují ochotnickému divadlu v různých oborech a dobře.

Jiří HNILIČKA

* 1947 Divadelní studio D 3 Karlovy Vary

Nominace:
Svaz českých divadelních ochotníků

1973 - H. Heyermans: *Lod' jménem naděje* 43, Jiráskův Hronov

1978 - V+V: *Balada z hadrů*

1971 - Ray Lawler: *Léto sedmnácté panenky*

1986 - O. Daněk: *Příběh uherský*,
Národní přehlídka jednoaktových her, cena za herecký výkon

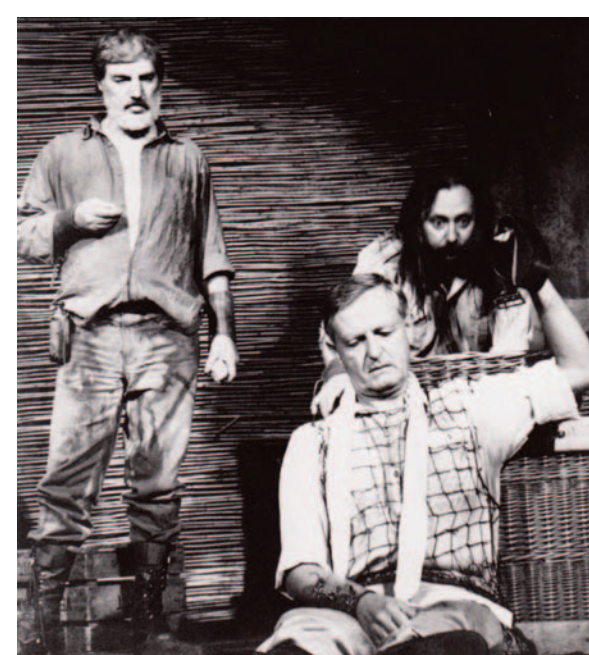
1983 - J. Šotola, Z. Potužil: *Kuře na rožni*,
53. Jiráskův Hronov, diplom za herecký výkon

1980 - R. Jeffers: *Pastýřka putující k dubnu*,
24. Wolkerův Prostějov

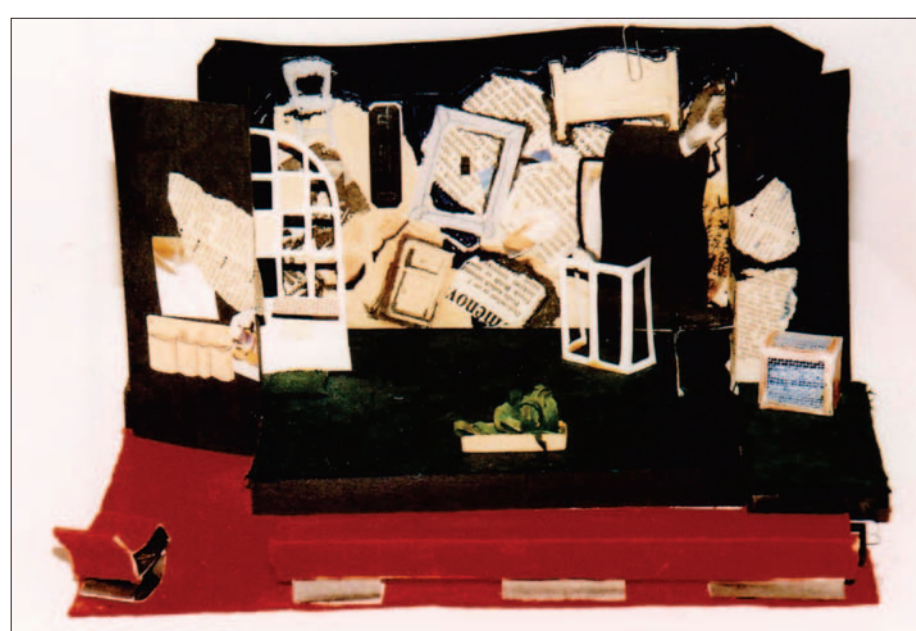
1996 - O. Daněk: *Kulhavý mezek*, Divadelní Třebíč

1998 - O. Daněk: *40 zlosynů a jedno neviňátko*, Divadelní Třebíč

2014 - V. Klimáček: *Historky z fastfoodu*

Ukázky úspěšné scénografické tvorby Jiřího Hniličky: vlevo k inscenaci hry P. Zindlera *Vliv gamapaprsků na měsíčky zahradní* - scéna pro Divadlo Dagmar (1996); uprostřed k inscenaci hry Mor autora K. Tachovského - Divadelní Třebíč (2003), cena za scénu; vpravo Trepereudy C. Goldoniho - 73. Jiráskův Hronov (2011)

Jiří Hnilička je dlouholetým členem karlovarského souboru, kde působí nejen jako kvalitní herec, ale i jako výtvarník. Byl dlouholetým zaměstnancem dílen Divadla Vítězslava Nezvala v Karlových Varech, později vedoucím dílen Městského divadla v Karlových Varech, poté pracovníkem Galerie umění v Karlových Varech. Je absolventem Střední průmyslové školy keramické v Karlových Varech. V roce 1979 absolvoval Scénografickou školu SČDO, vystavoval na pražské výstavě amatérské scénografie pořádané Svazem českých divadelních ochotníků. Od roku 1969 je členem Divadelního studia D3 v Karlových Varech. Navrhuje výpravy inscenací pro Divadelní studio D3 a další ochotnické soubory v západních Čechách. V současné době navrhl již na stovku scénografických řešení divadelních inscenací a většinu také realizoval. Tento vynikající scénograf amatér spolupracuje nejen s domovským souborem, ale i řadou dalších amatérských souborů. Je držitelem Čestného uznání Václava Klimenta Klicpery, Zlatého odznaku SČDO a řady dalších ocenění za scénografii a herecké výkony.

 ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
 DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
 OBCANSKÉ SDRUŽENÍ DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
 SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
 SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
 "SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ"
 OREL ČESKÁ REPUBLIKA
 VOLNÉ SDRUŽENÍ VYCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ
 UDELUJÍ
ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA
Jiřímu Hniličkovi
 za dlouholetou aktivní výtvarnou činnost
 v ochotnickém divadle
 a celoživotní zásluhu o jeho rozvoj
 Praha 1. května 2015

František ZBORNÍK

* 1950 Divadelní klub Jirásek Česká Lípa

Nominace:
Svaz českých divadelních ochotníků

Kruh 1972 z Vodňan na Jiráskově Hronově

Šupina Vodňany - PF 1986

1980 - Rilke: Píseň o lásce a smrti korneta Kryštofa Rilka

1982 - Petrov: Mušketýři po třiceti letech, Jiráskův Hronov

1982 - Petrov: Mušketýři po třiceti letech

2015 - Klapka Jerome / Zborník: Tři muži ve člunu a pes

1983 - Vančura, Zborník: Markéta

1984 - Dunskej, Zborník: Johanka 1920

1985 - Pásmo lidové poezie Před duchnou, za duchnou - Wolkrův Prostějov

2015 - Krakonošův divadelní podzim Vysoké n. Jiz., seminární dílna Klubu režisérů SČDO, vedoucí lektor

2015 - V. Klapka: Maratův Sade

2015 - Jiráskův Hronov, převzetí Ceny Ministerstva kultury ČR

PaedDr. František Zborník je pedagog, režisér, herec, dramatik, spisovatel, určující osobnost divadla Šupina Vodňany (70. a 80. léta 20. stol.), jednoho z nejúspěšnějších amatérských souborů té doby, nyní principál rovněž významného Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa a vedoucí kulturního centra v Liberci – Vratislavicích.

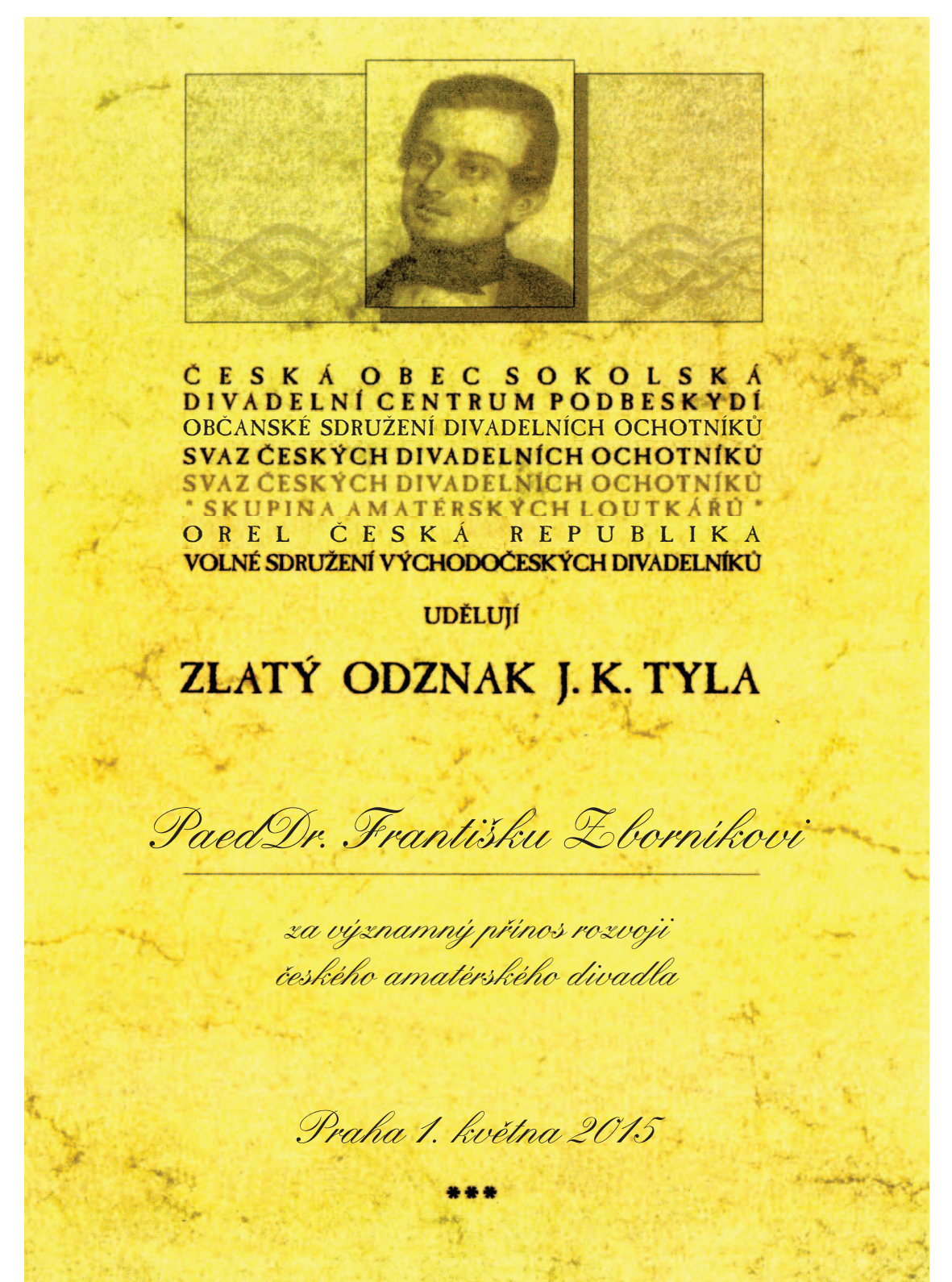
Vystudoval Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích v oboru bohemistika-germanistika a později speciální studium dramatické výchovy na DAMU Praha. Byl středoškolským učitelem ve Vodňanech, od roku 1986 odborným asistentem na PF Jihočeské univerzity na katedře jazyků a později bohemistiky. Specializoval se na didaktiku literatury, zvláště pak na využití dramatických principů a divadelních technik ve výuce. V letech 1990 až 1994 působil jako starosta města Vodňany. V roce 1999 byl pozván na katedru pedagogiky a primární pedagogiky Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. V roce 2002 se stal ředitelem Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu (NIPOS) a o šest let později byl jmenován ředitelem odboru umění a knihoven Ministerstva kultury ČR. Celý život se rovněž věnuje divadlu, a to na amatérské i profesionální úrovni. Spolupráce s profesionálním divadlem probíhá zejména v oblasti autorské (vlastní hry, adaptace literárních děl) a režijní - Jihočeské divadlo Č. Budějovice, ABC Praha, Divadlo A. Dvořáka Příbram, Městské divadlo Č. Krumlov...

Je také autorem knih pro děti, rozhlasových her a dalších scénářů a režii. V oboru dramatická výchova a divadlo publikoval řadu článků v odborných časopisech, stejně jako recenzí her pro tisk i rozhlas.

Je lektorem divadelních seminářů, kursů dramatické výchovy i porotcem (např. Divadelní Třebíč, JH, Dětská scéna, KDP Vysoké n. J.), ale i přednášejícím v kurzech pro učitele či podnikatele.

Významné inscenace v jeho režii - 1979 Tetauer: Úsměvy a kordy (JH), 1980 Rilke: Píseň o lásce a smrti korneta Kryštofa Rilka (vítěz WP, účast ŠP), 1981 Klicpera: Každý něco pro vlast (JH), 1983 Vančura, Zborník: Markéta (JH), 1983 pásmo lidové poezie Před duchnou za duchnou (WP), 1984 Dunskej, Zborník: Johanka 1920 (vítěz Národní přehlídky ruských a sovětských her ve Svitavách), 1985 Zborník: Vyber si, synku (JH), 1988 Zborník: Lišastní a liveselí (inspirováno Gulliverovými cestami). Šupina se úspěšně zúčastnila zahraničních festivalů v Anglii, Maďarsku, Německu, Polsku, SR.

S DK Jirásek Česká Lípa nastudoval autorské hry Na druhé straně řeky (JH 2003), Penzión Svět (2007) aj., pro Divadlo ABC Praha zdramatizoval Klapkův text Tři muži ve člunu a pes (prem. 2004), hru pak uvedl i DKJ Česká Lípa.

Eva PUNČOCHÁŘOVÁ

* 1978

LS Přerovský Kašpárek

Nominace: Česká obec sokolská &
Skupina amatérských loutkářů SČDO

90. léta - Divadlo před povodní. Eva se svými kolegy - na snímku třetí zprava

Na můstkách. Původní dubová konstrukce vodičských můstků dr. Jana Malíka z roku 1936 (po povodni v roce 2000 nahrazena železnou, která by povodeň přežila). Divadlo fascinovalo i ostatní rodinné členy. Eva uprostřed, nahoře sestřenic Květa Černá Holendová, dlouholetá recitátorka Přerovského Kašpárka, vpravo Evina sestra Jana. Spolu se střídaly ve vedení loutky Kašpárka.

2001 - Soubor Přerovský Kašpárek ve svém obnoveném divadle

Ve zvukové kabině vzadu na místě zvukaře Eva Punčochářová, vpředu na místě osvětlovače Marie Věřmiřovská, matka Evy

2008 - Výstava v přerovském zámku - Muzeu Komenského. Zajímavé neplánované setkání herců z nejrůznějších období. Eva se svou dcerou, dnes členkou přerovského souboru (obě vpravo dole).

2011 - Mirka Kopecká předává Evě Čestné uznání Matěje Kopeckého za dlouholetou činnost v LD na celostátní sokolské přehlídce v Přerově

Rodinný snímek ze současnosti, kdy dvojčata Kristýnka a Davídek v pěti letech pomáhají otvírat a zavírat oponu, držet a nosit kulisy a hrát divadlo s malými loutkami podle své fantazie. Tak začínala i jejich maminka Eva.

Eva Punčochářová, rozená Veřmiřovská, je patriotkou ve svém rodišti - Přerově. Díky loutkohereckému nadšení své matky Marie Veřmiřovské hrála v loutkovém divadle Sokola Přerov pravidelně již od svých šesti let. Společně se sestrou Janou plnila zpočátku jen malé loutkové úlohy. Brzy však prokázala schopnost nejen vodičskou a recitační, ale i všestrannou zručnost a později i obratnost v organizačních věcech.

Po „něžné revoluci“ se jí otevřely nové možnosti spoluprací s předním českým loutkářem Pavlem Novákem, který zval ke spolupráci jak amatéry, tak profesionály. Eva se tak začala podílet na experimentech i individuálních programech, osvědčila invenci i spolehlivost a v neustálém hledačství stanula na prazích kontaktů loutkového divadla, klasické hudby i módních trendů.

Přes své tehdejší mládí, za tragické povodně v roce 1997 na Moravě, iniciativně zachraňovala a pomáhala rekonstruovat ojedinelý loutkářský historický materiál (knihy, časopisy, dokumentaci, kroniku z roku 1936 ležící tři dny pod vodou) včetně neopakovatelných loutek a textilií (opon, závěsů, převleků) atd. Bez jejího zásahu a obětavosti by se sotva co ze zasaženého divadla zachovalo.

Poté v Přerově pracovala dál na obnově loutkového divadla, zapojila se nejen jako nejlepší vodička Kašpárka, ale stala se spolu se sestrou pravděpodobně jednou z nejmladších režiserek loutkového divadla ve své době. V Přerově i při zájezdech je považována za režisérku v její věkové kategorii nepřekonanou: samostatně režírovala Sněhurku i Pekelnou nudu a již dříve spolu se sestrou upravila scénář pro pohádku O zatoulaném kotěti, která se zcela netradičně hrála v nově otevřeném obchodním domě na ochozech s alternativním využitím výkladních skříní a prostor.

Hudbu k loutkovým produkcím vybírá hlavně z klasických oblastí podle vlastního širokého rozhledu, přesvědčení a vkusu. Na nové scénické hudbě však spolupracuje také s hudebním skladatelem Martinem Pazderou.

Se souborem, nazývaným od roku 2000 Přerovský Kašpárek, sehraje za rok nejméně 40 představení na jeho vlastní scéně a v dalších aktivitách přiláká ročně na 4 000 až 5 000 diváků.

Od roku 2002 se každý sudý rok v Přerově podílí na celostátních přehlídkách Loutkářské letnice. Každým lichým rokem je spoluorganizátorkou celostátních přehlídek sokolských loutkových souborů Přerově.

V roce 2008 se podílela na zisku prvního místa pro přerovské loutkové divadlo na Loutkářské Chrudimí v kategorii individuálních výstupů.

Loutkářskou kariéru Evy Punčochářové nepřerušily ani opakované mateřské dovolené po narození tří dětí. Zůstává oporou také v mediální a programové informaci a propagaci. Po plná tři desetiletí tak potvrzuje svůj celoživotní postoj k loutkovému divadlu, práci a láskou, zdravým patriotismem a zásluhou o zachování divadla i jeho historických skvostů.

Ivana RICHTEROVÁ

* 1945

DS Kolár Police nad Metují

Nominace:

Volné sdružení východočeských divadelníků

1977 - Gorkij: Vassa Železnová,
Hronov

2003 - Nušic: Truchlíci pozůstali

2003 - Nušic: Truchlíci pozůstali

2012 - Nicolaj: Tři na lavičce
(senioři DS Kolár Police n. Met.)

2010 - Poiret: Ptačí klec; Luisa, manželka senátora Keeleyho
(snímky nahoře i dole)

2007 - Viewegh: Báječná léta
pod psa, babička a učitelka

2015 - von Trier: Kdo je tady ředitel?, role: Mete

Ivana Richterová je od mládí spojena s divadelním životem v Polici nad Metují - rodiče měli divadelní hospodu a celé generace Richterů jsou zapsány ve spolkových knihách DS Kolár, který funguje téměř 190 let. V místním divadelním spolku působí řadu desetiletí, ale známe ji i z ochotnických souborů v Teplicích, Náchodě i Hronově. Dnes je oporou polického Kolára jako režisérka i herečka.

Z někdejších „kádrových důvodů“ nesměla na gymnasiu a řadu let pracovala v zemědělství - a hrála divadlo. Pak nastoupila na Okresní kulturní středisko v Náchodě, kde zůstala až do jeho zrušení po sametové revoluci. Už v roce 1979 se pracovně ocitla na Jiráskově Hronovu - řadu let dělala jeho zpravodajství a jiné potřebné profese. Mnozí si Ivanu vybaví i jako všestrannou organizátorku kulturního života na Náchodsku. Po roce 1990, po vážné zdravotní komplikaci, nastoupila do hronovského kulturního střediska a Jiráskův Hronov už měla na plný pracovní úvazek.

V 70. letech absolvovala Východočeskou lidovou konzervatoř, kde jí svět divadla pomáhali objevovat skvělí pedagogové jako Jan Císař a František Štěpánek. Na jevišti se ocitla už ve čtyřech letech (maminka ji půjčila jakési kočovné společnosti). V roli režisérky působila poprvé při Gogolově Ženitbě, režírovala řadu her i pohádek a současný polický soubor tvoří v podstatě její divadelní odchovanci. Ivana zaujala svými hereckými výkony mj. v Čechovových Námluvách, v Kleci bláznů, v Hrátkách s čertem, v Nušicových Truchlících pozůstali i ve slavné polické inscenaci Někdo to rád horké, v poslední době září jako Ambra ve své milované hře Tři na lavičce, kterou také režírovala.

Kromě dvanácti režii vytvořila tři desítky vynikajících rolí.

Již v důchodovém věku vymyslela spolu s dalšími spřízněnými dušemi v Polici nad Metují seniorský Klub Ostaš - připravuje výlety, přednášky, různé akce a pořady, toulavým autobusem jezdí se seniory po Broumovském výběžku, čte jim knihy na pokračování, vše pod heslem „Stárnout vesele!“. Pomáhá v novém polickém společenském středisku, stará se o kino, trhá lístky, svítí při školních představeních, hlídá výstavy a podílí se na organizaci polických divadelních her.

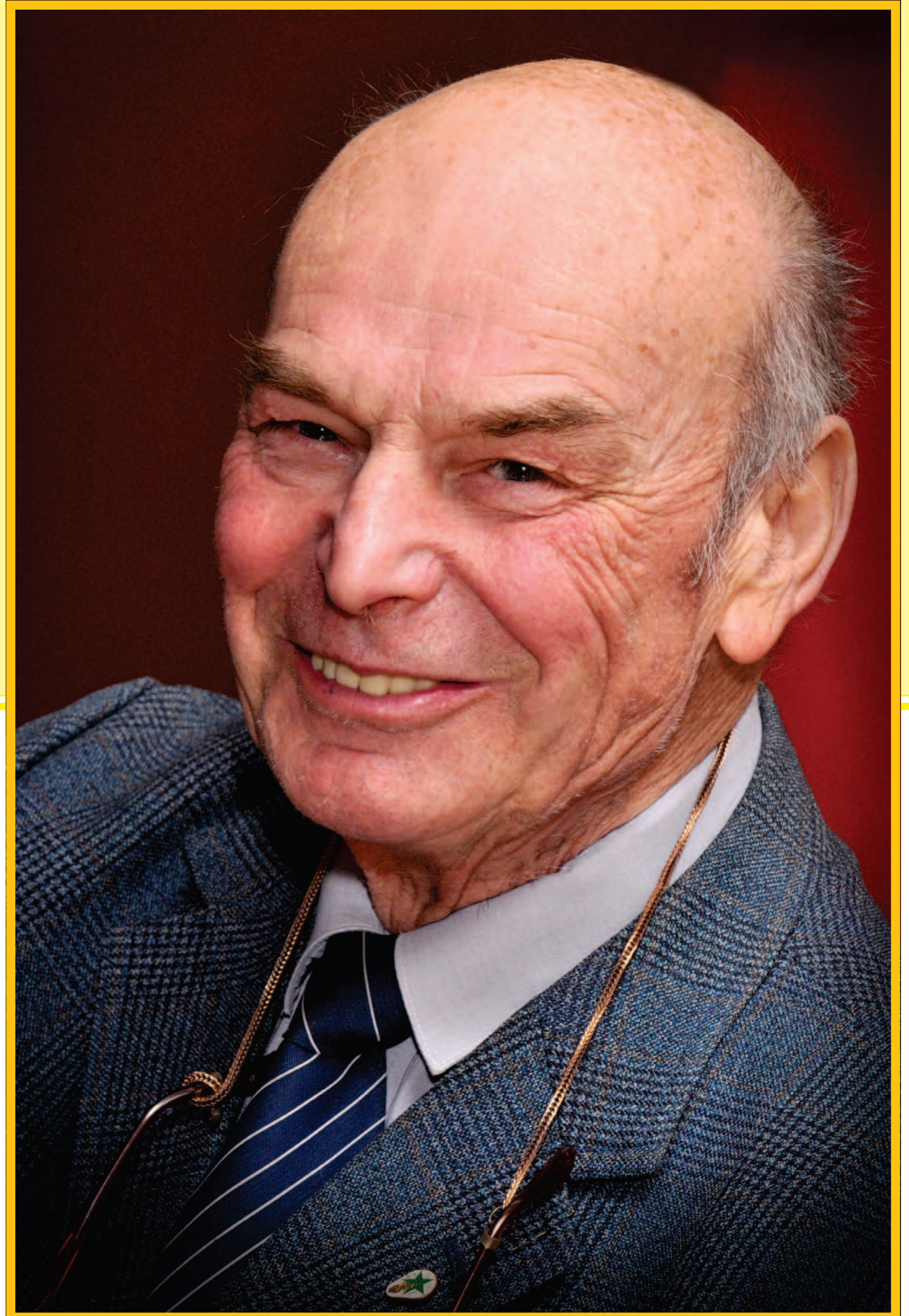
Jiří

VENCL

* 1936

Česká Třebová

Nominace:
Volné sdružení východočeských divadelníků

1950 - Upomínková cena za spolupráci od LS Káspárek Javorníček

2009 - J. Vencel v tradiční roli sv. Mikuláše

2011 - Loutkářská Chrudim, individuální výstup s loutkou

2011 - J. Vencel zůstává divadelníkem i při přednesu vlastní silvestrovské básně

2012 - J. Vencel na sokolské přehlídce

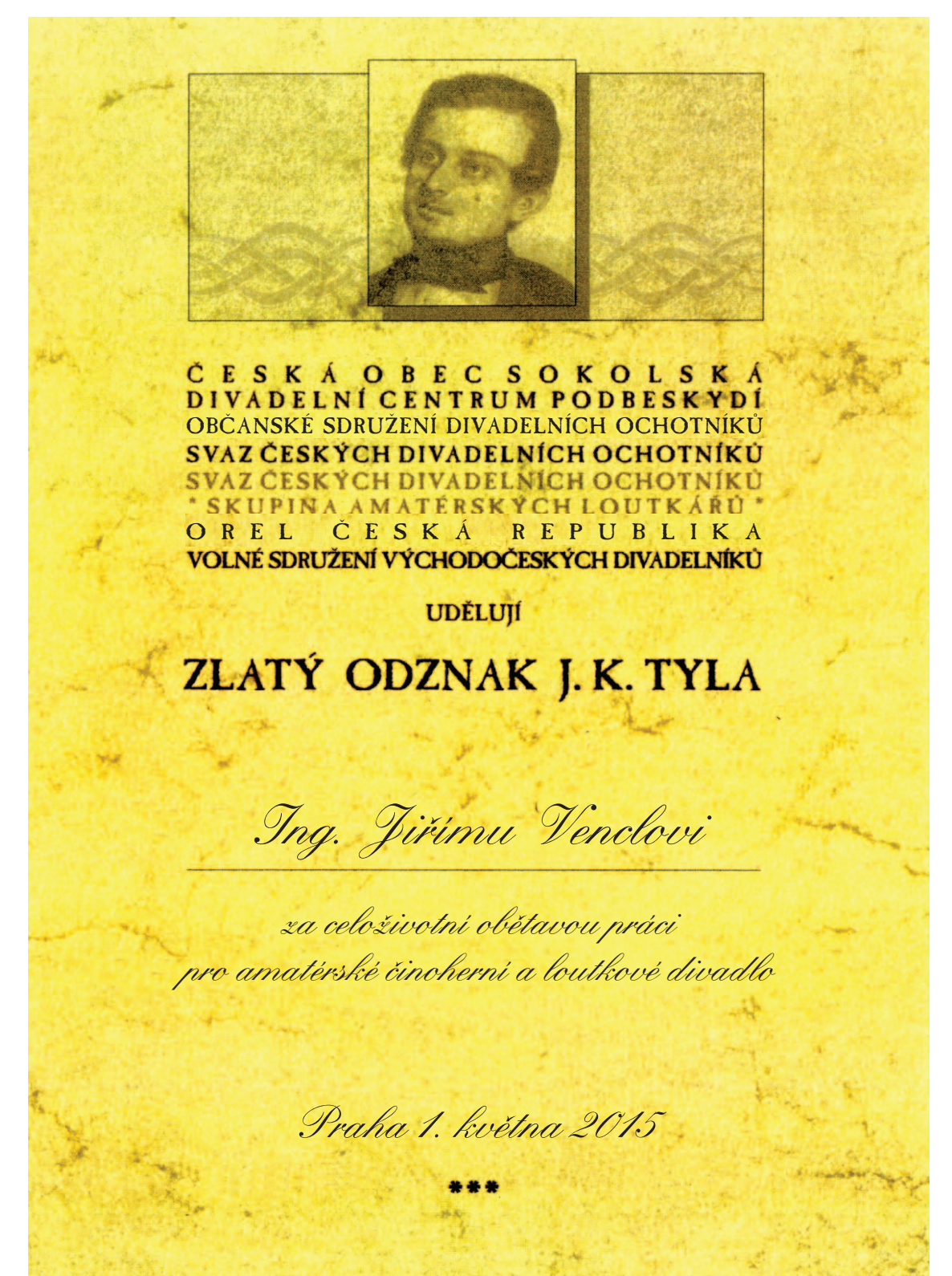
Pražské divadlo Říše loutek, J. Vencel s loutkou v popředí

Velká Bystřice, obvyklé inspirativní loutkové vystoupení J. Vencela v rámci Národní přehlídky monologů a dialogů "Pohárek SČDO"

Ing. Jiří Vencel projevoval od mládí zájem o recitaci, loutkové i ochotnické divadlo. Začínal v loutkové scéně Junáka, která byla po zrušení Junáka přejmenována na Loutkovou scénu Javorka, kam se chodili mladí začínající loutkáři ze Svitav učit, jak se dělá loutkové divadlo. Později byl jedním z nadšenců, kteří pod vedením ing. Jindry Chudého vybudovali svépomocí velice pozoruhodné, dodnes sloužící divadlo, které nazvali Malá scéna. Právě v tomto divadle byly na začátku sedmdesátých let pořádány první krajské loutkářské přehlídky Východočeského kraje. A právě tam se setkala loutkářská pospolitost s Jiříkem, pořadatelem, loutkářem, veselým recesistou, který stále překvapoval novými nonsensy, velice rád se smál, takže si vysloužil pseudonym Jiřík - Rehtačka. Na ty festivaly s přátelským loutkářským souborem, který Jiří později několik let vedl, všichni ti, kteří byli v těch letech mladí, velice rádi vzpomínají. Jiří Vencel ovšem není a nebyl jenom loutkářem. Záhy vstoupil do Divadelního spolku Hýbl, kde uplatnil svoje recitátorské schopnosti a postupně se dopracoval i k „velkým“ rolím, jako třeba v komedii V. Šrámkové Křeslo pro hosta. V posledních letech se Jiří věnuje drobné divadelní tvorbě, každoročně se aktivně účastní soutěží monologů a dialogů Pohárek SČDO, Memoriálu Zdeňka Kokty ve Velké Bystřici, a hraje při mnoha dalších divadelních příležitostech. K dokreslení rozsahu Jiřího zájmů připomeňme i dlouholetou aktivní činnost v Sokole, Skautu a mnohých spolcích, např. esperantistů a šachistů. Profesí byl železničářem. Jiří Vencel patří léta k divadelním osobnostem východních Čech. Prožil plodný život s divadlem v srdci i na jazyku, pro divadlo a spolkový život v kraji udělal mnoho. Nikoho v životě nezklamal, mnohé velmi potěšil...

Jaroslav

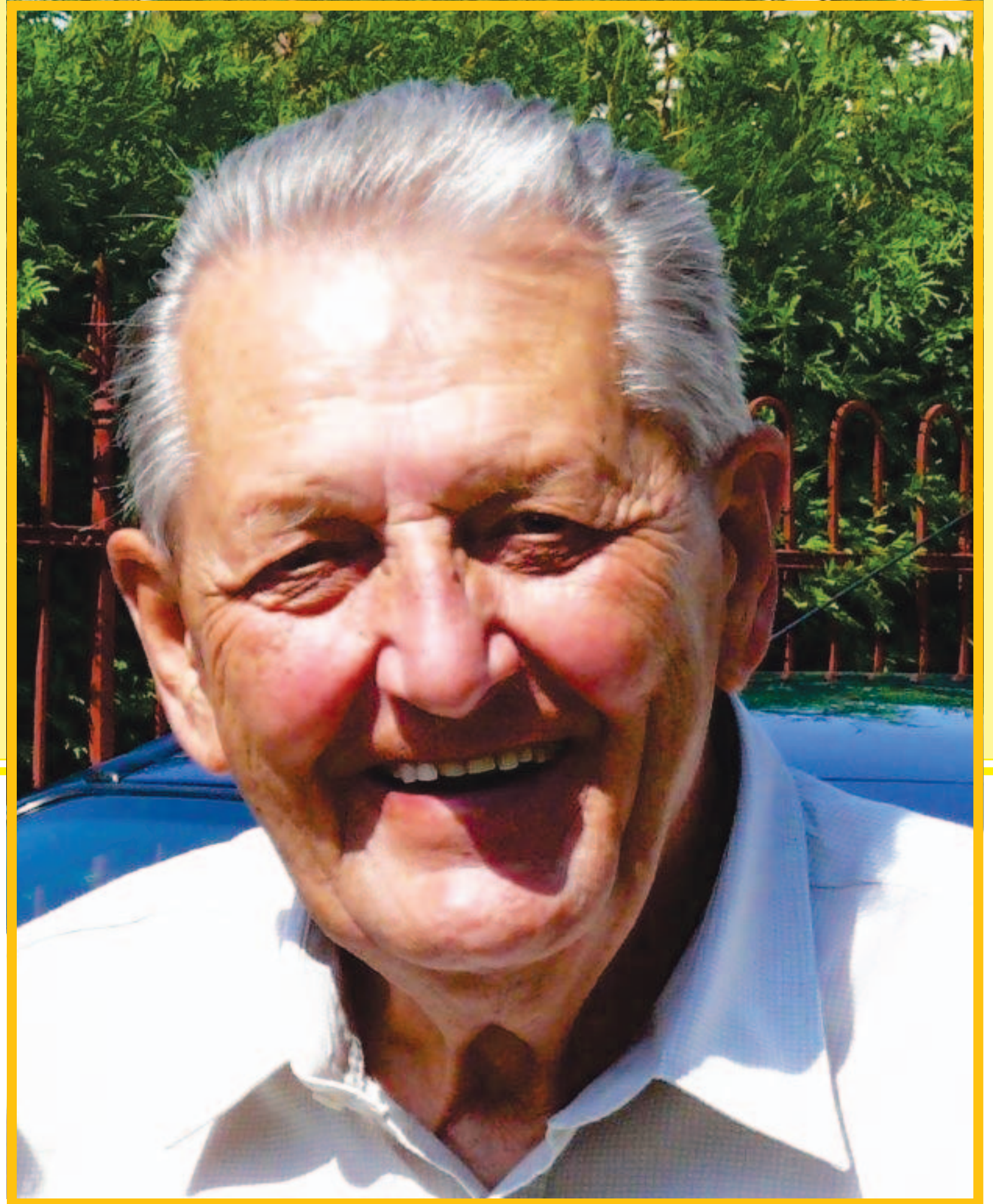
VIK

* 1927

Třebechovice pod Orebem

Nominace:

Volné sdružení východočeských divadelníků

1952 - J. K. Tyl: Kutnohorští havíři

1952 - J. Vrchlický: Noc na Karlštejně, Král Cyperský

1954 - F. Hervé: Mam'zelle Nitouche, Major Ch.

1958 - W. Shakespeare: Veselé paničky windsorské, Veteřba

1966 - V+W: Nebe na zemi, Horacio

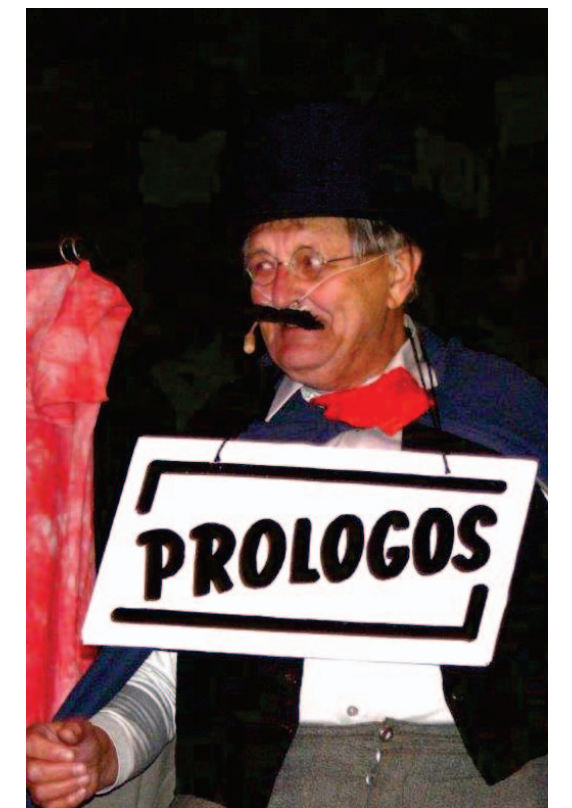
1968 - R. Bolt: Člověk pro každé počasí

2004 - J. N. Nestroy: ... si pořádně zařádit, Drožkář

2007 - Hurá do Paříže, strýček Vézinet

2008 - W. Shakespeare: Sen noci svatojánské, Robin strážník

1965 - Bří Čapkové: Ze života hmyzu

1989 - P. Dostál: Báječní muži z West Portu

2015 - Slavnostní převzetí Zlatého odznaku J. K. Tyla

K bezpočtu legendárních ochotnických rodin, v nichž se dědí láska k divadlu, patří i Vikovi v Třebechovicích.

Ze vzpomínek kolegy Jaroslava Vika, Rudolfa Faltejska:

Coby nezletilý chlapec jsem byl unesen uměleckým projevem pana Vika staršího, když z jeviště zaburácel „Ten puně platím já!“

Po letech mě zastavil jeho syn, také Jaroslav, jestli bych si s ním nechtěl zahrát divadlo. A tak se v polovině 20. století zrodilo naše přátelství a společně jsme na prknech Thálie mnohé podrážky prohodili.

Když jsme se poznali, měl už za sebou celou řadu úspěšných rolí. Jeho mužný zjev jej přímo předurčil k rolím hrdinským. Však jich něco oživil. V Jánošíkovi, v antické hře Čtí je to dítě, byl i mohutným Janem Roháčem... Ale s noblesou dovedl hrát i postavy salonní - báječného Fadinarda, majora Chateau Guiby v Mam'zelle Nitouche... Nejlépe mu ale bylo, když mohl prokázat svůj smysl pro humor.

Je málo ochotnických herců, kteří dokážou tak perfektně načasovat pointu vtipu. Byl skvělým partnerem ve hrách Voskovce a Wericha, kouzelný maršálek v C. K. polním maršálkovi, půvabný Fortunato v Poprasku na laguně, roztomilý Klásek v Lucerně.

Mimořádné ocenění patří také jeho práci při přestavbě bývalé tělocvičny DTJ na dnešní Kulturní dům v Třebechovicích pod Orebem.

Nebýt jeho organizačních schopností a také přesvědčovací dovednosti, nebylo by tehdy (a možná ani dnes) v Třebechovicích kde hrát. Navíc sám na stavbě odpracoval přes šest tisíc hodin! Rukama a zadarmo.

Chápu jeho rozmrzelost, když jsme se po deseti letech vynucené nečinnosti do kulturního domu vrátili a nemohli naše jeviště ani zákulisí poznat. Přesto se znovu dal do práce a výsledkem byly další krásné role. Však za ně dostal na nejruznějších divadelních přehlídkách pěknou hromadu cen a čestných uznání. Kolem divadla se točilo celé jeho příbuzenstvo, dnes i vnoučata.

Jaroslav hrál na více než sedmdesáti místech republiky, v roce 1965 účinkoval na Jiráskově Hronově v inscenaci Ze života hmyzu. Kvalitu jevištního prostoru, o němž se zasloužil, poznaly už stovky amatérských i profesionálních umělců z celé země.

